

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief juli 2008

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Men zegt wel eens: "Niets is zo veranderlijk als de mens" en ik ben er het levende bewijs van dat dit helemaal klopt. Toen ik jaren geleden begon aan mijn werk in Peru heb ik heel hard geroepen dat ik nu of nooit om geld zou gaan bedelen. Ik zei dat ik er 24 uren per dag voor de kinderen zou willen zijn, maar dat ik er niet aan zou moeten denken dat mensen vlug hun hand op hun portemonnee zouden leggen als ze mij tegenkwamen!

*Al heel snel ontdekte ik dat mijn werk onmogelijk is zonder steun van donateurs. Ik beken dan ook eerlijk dat ik het stadium van schaamte inmiddels voorbij ben. Ik hoop intens dat jullie het mij niet kwalijk nemen, dat ik in deze nieuwsbrief om extra steun vraag. Ik krijg nu van **WILDE GANZEN** een prachtige kans om, mede met hun meerwaardepremie, de bouw van een eigen nieuw opvanghuis daadwerkelijk te kunnen realiseren.*

*In deze nieuwsbrief wil ik jullie hierover alles vertellen, zodat jullie begrijpen waarom ik, het team en de niños jullie deze **noodkreet** sturen.*

*Ik hoop intens dat jullie ons plan willen steunen.
Veel leesplezier, Marianne Schepers.*

Dolores en Marianne:
Laten we realistisch zijn en voor het onmogelijke gaan!

**Goedkeuring
WILDE GANZEN**

Wilde Ganzen steunt wereldwijd kansarme mensen die zich inzetten voor een betere toekomst voor hun gemeenschap. Zie hun website www.wildeganzen.nl

Zij doet dat onder andere door opbrengsten uit fondsenwervingsacties voor projecten te verhogen met een **Wilde Ganzen**-premie. Zo kan elke €100,- uitgroeien tot een bedrag van €155,-.

Wij hebben enkele maanden geleden onze aanvraag ingediend voor steun bij de bouw van een nieuw opvanghuis in de wijk Almudena.

Op 13 juni 2008 heeft **Wilde Ganzen** ons groen licht gegeven voor onze fondsenwervingsactiviteiten.

Ik breng graag onder jullie aandacht dat ik jullie donaties mee mag laten tellen voor de **Wilde Ganzen**-premie en dank **Wilde Ganzen** voor hun vertrouwen.

Soñar en voz alta: Hardop dromen.

Al jaren koester ik de stille droom eens voldoende geld te hebben om een nieuw opvanghuis te bouwen voor onze niños. We beschikken namelijk niet over een eigen opvanghuis. Wij mogen bestaande wijkgebouwen gebruiken en dit betekent geen zekerheid voor de toekomst. Deze wijkgebouwen worden regelmatig opgeëist door de wijkraad. Zo wordt in Zarzuela ons handvaardigheidslokaal vaak gebruikt voor het opbaren van overledenen. De onzekerheid of we de wijkgebouwen de volgende dag mogen gebruiken, maakt niet alleen de opvang van de kinderen, maar zeker ook het Peruaanse team, heel onzeker. Wat te doen als we op een dag uit het gebouw gezet worden.....?

Regelmatig hebben Dolores en ik stiekem hardop over onze droom gesproken en steevast zei Dolores dan lachend tegen mij: “Somos locas, Marianne”, “We zijn gekken, Marianne”. Waarop ik altijd antwoordde: “Maar dan hopelijk, por favor, wel goede gekken!” En ik denk dat het klopt, misschien moet een mens ook wel een beetje gek zijn om dit werk te doen en vol te houden en om dan ook nog een droom te durven volgen. En toch lijkt nu die droom werkelijkheid te kunnen worden. Maar daarvoor heb ik jullie steun heel hard nodig!

Uw steun opent de deur naar ons nieuwe opvanghuis.

Uit eerdere donaties kon Inti Huahuacuna in 2007 een gebouw verwerven in de wijk Almudena. Het gebouw is in een zeer slechte staat en onbruikbaar, maar het gaat ons vooral om de

plek waar het staat. Almudena is een zeer kansarme wijk in Cusco. Veel van de kinderen die nu al worden opgevangen komen uit deze wijk.

Lieve mensen, ik wil letterlijk de onderste steen boven zien te krijgen om hier in 2009 aan de bouw van ons eigen opvanghuis te beginnen. Uit de grond van mijn hart vraag ik jullie dan ook om ons te helpen voldoende geld bij elkaar te krijgen. En ‘zeg het voort, zeg het voort’, aan iedereen die een financieel steentje bij zou willen dragen aan de verwezenlijking van onze grote droom. Elke euro is er één en het is echt waar, vele kleintjes maken één grote!

Ondanks dat ik het nog steeds vreselijk vind om te schooien, voelt het heel goed dat ik dit met jullie kan delen. Blijkbaar klopt het gezegd: “Het doel heiligt de middelen”.

¡Muchas gracias!

De Calle Almudena in de wijk Almudena.

Onze bouwplannen

Het terrein omvat ongeveer 450m². Er mag in 2 lagen worden gebouwd. In onze dromen zien wij hier ons eigen opvanghuis verschijnen! Als we alles in een keer zouden realiseren kost dat ongeveer \$.300.000,--. Dan moeten we het nog wel inrichten. Dat zal al gauw \$.20.000,-- gaan kosten. Door de gunstige koers komt dat dus neer op €.200.000,-- voor het gebouw en €.13.000,-- voor de inrichting.

Dit gaat niet in een keer lukken. Daarom richten wij ons nu op de realisatie van de 1^e fase. Dan denken we aan de belangrijkste ruimten die we nodig hebben. Deze moeten wel groter zijn dan in de huidige wijkgebouwen, omdat deze te klein zijn en het aantal kinderen nog steeds toeneemt.

We hebben zeker de volgende ruimten nodig:

- een bibliotheek;
- een spelletjeslokaal;
- een handvaardigheidslokaal;
- een computerlokaal;

- sanitaire ruimtes;
- een keuken en
- een eetzaal.

Samen met wat bergruimte, trappen en gangen omvat dit ongeveer 430 m2. Door in 2 lagen te bouwen blijft er nog een mooie buitenruimte als speelplaats over voor de kinderen. De raming van deze eerste fase, inclusief inventaris, komt uit op \$.200.000,--. Dit is omgerekend €130.000,--. Prijspeil 2008.

Het zwaar verwaarloosde aangekochte pand.

In Peru gaat het realiseren van een bouwplan net even iets anders dan in Nederland. We zijn al in contact met een betrouwbare architect. Het bestaande gebouw is opgebouwd uit adobe, een soort leem. Het pand moet dan ook gesloopt worden. We weten al wel dat de monumentencommissie van Cusco ons verplicht om de voorkant van het gebouw en de eerste 5m2 in de oorspronkelijke staat te restaureren.

De architect heeft al een tekening gemaakt en een raming voor de bouwkosten opgesteld. Ik ga op 11 september weer voor 2 maanden werken in Peru en een van mijn opdrachten is om samen met het Peruaanse team en de architect op zoek te gaan naar een goede aannemer.

Een unieke kans

Om €130.000,-- bij elkaar te krijgen is een hele klus. Zeker als je bedenkt dat de jaarlijkse exploitatie gewoon doordraait. Als ik kijk wat Inti Huahuacuna, dankzij haar vele vrienden, tot nu toe heeft kunnen bereiken heb ik er alle vertrouwen in dat het ons, met een schepje er bovenop, gaat lukken om het geld bij elkaar te krijgen.

Een belangrijke steun hebben wij al toegezegd gekregen van **Wilde Ganzen**. Zij waren enthousiast over ons plan en willen onder voorwaarden onze fondsenwervingsactiviteiten steunen met

een **Wilde Ganzen**-premie van ongeveer €40.000,--. De hoogte van de premie is gekoppeld aan de bedragen die wij uit acties zelf binnen kunnen halen.

Het bovenstaande betekent dat we naast de normale exploitatiekosten toch €90.000,-- met acties binnen moeten zien te krijgen.

Gelukkig mogen we een jaar lang de opbrengst uit wervingsacties mee laten tellen voor de **Wilde Ganzen**-premie. Een grote verantwoordelijkheid, maar ons bestuur gaat ervoor!

Dat doen wij door:

- het houden van lezingen;
- voorlichting geven op scholen gekoppeld aan acties;
- deze nieuwsbrief;
- wervingsacties bij het bedrijfsleven;
- op markten Peruaanse spulletjes verkopen.

Samen met jullie steun moet dat lukken!

In deze nieuwsbrief ben ik begonnen met het verwoorden van mijn droom. Maar wie kunnen beter hun droom met jullie delen dan het Peruaanse team en de kinderen van Inti Huahuacuna. Zij doen dit in onderstaande stukjes.

De droom van Dolores.

In het jaar 1998 maakte ik samen met een groep jonge straatverkopertjes en enkele vrijwilligers een uitstapje naar Qenqo, een heel mystiek plaatsje in Cusco. Tijdens dit uitje kwamen we in een grot, waarvan men zegt dat hier hardop uitgesproken wensen echt werkelijkheid worden. De kinderen staken witte kaarsen aan en ieder kind sprak in deze wensgrot zijn wens uit.....

De wens van alle kinderen was:

Wij willen een eigen opvanghuis waar we huiswerk kunnen maken, kunnen spelen, en iets te

eten krijgen. Waar Profesoras ons helpen als we problemen met de Policía hebben die ons verbiedt om te werken, of op school waar ze niet begrijpen dat we tijdens de lessen van vermoeidheid in slaap vallen, omdat we hele dagen en nachten moeten werken.....

De niños in de wensgrot op een oude foto uit 1998.

Wij hebben de hoop deze wens te realiseren met de hulp van mensen die ook willen dat deze droom helemaal werkelijkheid wordt. Want ook de dromen over studeren, spelen, wat eten krijgen en zich beschermd en bemind voelen zijn dankzij jullie medewerking werkelijkheid geworden.

Ik wil heel graag van deze gelegenheid gebruik maken om alle mensen, die ons steunen en die maken dat de basisrechten van alle kinderen en jongeren werkelijkheid worden, te bedanken uit de grond van mijn hart.

Dolores Suárez.

De droom van Profe Flor.

Al jaren doet Inti Huahuacuna preventiewerk en vangen wij straatverkopertjes op om hen van de straat te houden. Wij helpen hen bij het volgen van onderwijs, bieden hen gezondheidszorg, eten en een veilig onderdak. Dit doen wij in de wijken Zarzuela en Tica Tica in de stad Cusco. Ons werk doen wij in de buurthuizen van deze wijken, maar helaas hebben wij deze alleen in bruikleen.

Vorig jaar hebben wij uit Nederlandse donaties, dankzij het werk van Marianne en de Stichting Inti Huahuacuna Nederland, een stuk grond kunnen kopen in de wijk Almudena. Door deze aankoop voelen wij onze droom binnen handbereik komen en de geruststelling dat we eens zullen kunnen rekenen op het hebben van een eigen opvanghuis! Hier kunnen we dan in alle rust met onze niños werken, zonder de angst dat eens de dag komt dat we dit pand moeten verlaten.

Daarom durf ik jullie ook te vragen of jullie ons, por favor, willen steunen, zodat we aan de bouw van ons eigen opvanghuis kunnen beginnen.

Profe Flor.

Kunnen rekenen op jullie hulp betekent voor ons: dat we speciale lokalen kunnen gaan realiseren waar we de kinderen aandacht kunnen geven in een eigen, veilige, prettige omgeving. Een gebouw dat deze kinderen datgene biedt wat zij zo hard nodig hebben:

Een huis waar zij echt kind kunnen zijn!
Muchas gracias! Flor.

De droom van Profe Cecilia.

De Asociación Inti Huahuacuna werkt vanaf 1999 met kinderen in de stad Cusco met het doel kinderen, die leven en werken in risicovolle situaties, een veilig onderkomen te bieden. Gedurende de jaren dat wij met en voor deze kinderen werken hebben wij inmiddels, dankzij de fantastische steun uit Nederland, goede contacten op kunnen bouwen met veel andere organisaties en instituten in de stad en hierdoor groeien ook onze behoeften, verwachtingen, wensen en doelen.

Door de aankoop van een stuk grond voelen wij dat we de eerste stap in de richting van de verwezenlijking van onze droom hebben gezet. Grond die ons toestaat onze droom vast te houden en te doen groeien, de droom van het hebben

van eigen opvanghuis waar de kinderen kunnen lachen, gelukkig zijn en vrij zijn om hun gevoelens te uiten. Het bouwen van een eigen huis voor Inti Huahuacuna met praktische lokalen voor alle activiteiten die wij de kinderen bieden is geen gemakkelijke taak, maar zeker niet onmogelijk. Alleen al het zien van de lach en de dankbaarheid van de kinderen maakt dat onze harten vanzelf geopend worden om hen te helpen.

Profe Cecilia en de kleine Lourdes.

Als één mens een droom heeft is het slechts een droom, maar de dromen van vele mensen tezamen kunnen daadwerkelijk veel dingen veranderen. Ik ben er dan ook van overtuigd dat de steun die jullie bieden bij de bouw van ons lokaal in de wijk Almudena de levens en de toekomst van vele kinderen en jongeren van onze stad zal veranderen.

Dank u wel dat onze niños ook uw harten hebben geopend! Profe Cecilia.

De droom van Manuel.

Enkele jaren geleden moest ik van mijn vader voor een jaar naar Lima vertrekken, om daar als schoenpoetsertje geld te gaan verdienen voor hem en mijn broertjes en zusjes. In Cusco mochten wij namelijk van de Policía niet meer verkopen op de pleinen. Zij sloegen ons steeds in elkaar en pakten mijn schoenpoetskistje af. Mijn vader heeft geen werk en had mijn geld hard nodig. Ik was toen 12 jaren. Ik weet nog dat ik op dezelfde dag zou vertrekken als Profe Marianne. Zij zou teruggaan naar Nederland en ik naar Lima. De laatste dag voor ons vertrek waren we met alle niños naar het Incamuseum geweest en in het donker liep ik nog met Profe Marianne mee, om niet alleen naar huis te hoeven. Ik zei haar dat ik met haar mee naar Nederland wilde,

want ik was zo bang om alleen naar Lima te gaan. De Profesora legde mij uit dat dit echt niet kon en dat ik wel goed op moest passen in die grote stad. En dat we dan samen tegelijk weer in Cusco zouden zijn, want dat ook zij over een jaartje weer terug kwam. Dan zouden we elkaar alles vertellen wat we dat jaar beleefd hadden.

Manuel en de niños in het Inca-museum.

Ik weet nog dat ik haar beloofde dat ik in de grote stad Lima heel veel soles zou gaan verdienen. Van dit geld zou ik dan in Cusco een schoenmakerij kopen en van het geld wat ik daarmee ging verdienen zou ik een mooi, groot, eigen opvanghuis voor de kinderen van Inti Huahuacuna kopen.....

Inmiddels ben ik weer terug in Cusco, maar jammer genoeg heb ik in Lima weinig geld verdiend. Het was heel moeilijk om genoeg geld te verdienen om zelf van te leven. Gelukkig vindt mijn vader het nu wel goed dat Inti Huahuacuna mij helpt zodat ik naar school kan gaan. Ik doe goed mijn best op school en hoop toch ooit mijn eigen winkeltje te kunnen kopen. Maar dit zal nog lang gaan duren en daarom wil ik jullie vragen of jullie misschien de Profesoras en Profe Marianne willen helpen, zodat de kinderen van Inti Huahuacuna toch een eigen opvanghuis krijgen. Zo zou mijn droom dan toch nog uitkomen!

Un abrazo, Manuel.

De droom van Mery Gabriela.

Mijn naam is Mery en ik kom al 6 jaren bij Inti Huahuacuna. Ik herinner me nog dat we een heel vies gebouw hadden zonder water, toiletten en keukentje, waardoor we het eten moesten koken in de bibliotheek. Het is heel jammer dat we zo weinig speciale dingen kunnen doen, omdat we niet voldoende ruimte hebben. Ook kunnen we vaak het handvaardigheidslokaal niet gebruiken

en dan krijgen we die dagen ook geen eten, omdat het knutsellokaal ook het mortuarium van de wijk Zarzuela is en er dan een dode ligt opgebaard. Ik heb al eens ooit tegen Profe Marianne gezegd dat we de kist met de dode gerust in de hoek kunnen schuiven en dat we dan echt niet met hem zullen spelen, en dan zouden we gewoon lekker samen kunnen knutselen. Maar de Profesora heeft me uitgelegd dat dit niet kan, omdat heel veel mensen afscheid komen nemen van deze dode.

Mery verwoordt haar grote droom.

De Profesoras hebben me verteld dat de mensen in Nederland Profe Marianne hebben geholpen om een stuk grond te kopen in Cusco, met daarop een oud gebouw. Als we dit afbreken en er een nieuw gebouw op zetten, kunnen we hier veel dingen gaan doen, zoals zilversmeedlessen volgen. Dan kunnen we zelf sieraden gaan maken om onze eigen handel te hebben. Op deze manier zou ik dan niet meer op straat hoeven te gaan verkopen. Ik denk dat ik dan misschien wel mijn sieraden bij winkels aan kan bieden; ik denk zeker dat dit gaat lukken.

Daarom wil ik jullie vragen of jullie ons met een klein beetje geld kunnen helpen, zodat we dit huis kunnen gaan bouwen. Dan hebben we voortaan altijd ons eigen huis, waar we alles kunnen doen wat we nodig hebben.

Dank u wel voor uw hulp. Mery Gabriela.

De droom van Anthony.

Ik heet Anthony, ben 15 jaar oud en kom al heel lang bij Inti Huahuacuna. Ik richt me tot jullie want.....ik wil de hulp van jullie allen vragen om een huis te bouwen waar alle kinderen een goede tijd kunnen doorbrengen, veilig en vrij van zorgen, met Profesoras die van ons houden en die zich verantwoordelijk voelen voor ons. En die alle kinderen en jongeren helpen die graag iets in het leven willen worden en zijn.

Anthony deelt zijn stille wens met ons.

Met jullie steun zouden wij dit doel kunnen bereiken en zouden wij voortaan ongestoord ons huiswerk kunnen maken, kunnen spelen, knutselen en een vak leren. Door het hebben van een eigen huis kan niemand ons meer zeggen dat we moeten vertrekken en ons de toegang ontfeggen. Daarom vraag ik jullie om ons te helpen, want omdat de kinderen van Inti Huahuacuna geen geld hebben kunnen wij dit niet zonder jullie voor elkaar krijgen.

De kinderen van Inti Huahuacuna danken jullie allemaal voor jullie steun.

Anthony.

Kerst 2007 in Peru

(verslag van Aleid en Roderick)

Ik ben tussen twee banen en heb de mogelijkheid om twee maanden te reizen die ik met beide handen aanpak. Ik hoef niet lang na te denken, Peru zal het weer worden. Cusco, Dolores, Inti Huahuacuna. Maar ik wil ook reizen. Mijn keuze valt op Argentinië.

Na een geweldige maand in Argentinië te hebben gehad kom ik op 2 december 2007 voor een tweede keer aan in Cusco. Het is een fijn weerzien met Dolores en haar kinderen. Dolores is zo gastvrij om mij weer in haar huis te laten logeren. Het weerzien is geweldig. Het is alsof ik de dag ervoor pas ben weggegaan, Dolores en dochter Angela zijn amper veranderd. Sebas wel een beetje meer. Het is geen baby meer, maar een echt mannetje in een mooi school uniformpje. Mijn eerste week in Cusco heb ik volop meegedraaid bij Inti Huahuacuna en ook bij het tweede project Inti Ñan. Na een week komt Roderick (mijn novio) aan in Peru. Het plan is dat hij ook een paar dagen meedraait op de projecten. In het bijzonder bij de kerstvieringen. Roderick dacht geen echte kindervriend te zijn, maar al snel zijn de kinderen bij de bijna 2m lange 'Rodriques' niet meer weg te slaan.

Op 20 en 21 december zijn de kerstvieringen. Eerst bij Inti Ñan, de dag erna bij Inti Huahuacuna. Op beide projecten hebben we onze ogen uitgekeken. Bij Inti Ñan is er een jongetje, dat in het bijzonder opvalt. Vanaf het moment dat hij binnenkomt tot het moment dat hij echt weg moet (omdat het project de deur gaat sluiten voor die dag), ondergaat hij een ware metamorfose. Aanvankelijk heel erg schuw, draait het jongetje helemaal bij door het kleine beetje liefde en warmte wat wij hem geven. Je merkt hoe schrijnend het gesteld is met de liefde, warmte en geborgenheid die deze kinderen niet krijgen van hun ouders. Ze worden 's ochtends op straat gezet met de mededeling dat ze 's avonds pas weer terug mogen komen. Wat ze moeten doen en hoe ze moeten overleven, moeten ze zelf maar uitzoeken. Zo ook dit jongetje met zijn zusjes, ze voelden even die warmte waar ze zo ontzettend naar snakken.

Aleid en haar Kerstman Roderick.

Dit is wat wij met z'n allen kunnen betekenen voor die kleine kindjes. Tegelijkertijd is dit ook erg ontvullend voor iedereen die zelf wél die warmte heeft gehad, wél een baan heeft en wél het geld heeft. Dit is waarvoor je gaat werken in een dergelijk project. Intens tot in het bijzondere!

Roderick Wijsmuller en Aleid Goldhoorn

Op kamp naar Maras-Salineras-Urubamba

(verslag van Fernando, een van de niños)

Afgelopen vrijdag was onze grote dag, we gingen op kamp. We verzamelden ons 's middags allemaal bij Inti Huahuacuna en wachtten een tijdje tot iedereen aanwezig was. Daarna gingen we naar de bushalte van Urubamba. Profe Cecilia kocht de kaartjes en iedereen was heel opgewonden toen we in de bus mochten stappen. Alle

kinderen zaten te zingen en waren gelukkig, maar ik voelde me een beetje ziek. De reis duurde heel veel minuten en na een paar uurtjes reizen kwamen we eindelijk in het dorp Maras aan. We zagen een meer dat prachtig schitterde in de zon. Al lopend kwamen we op het dorpsplein, gingen we een berg af, daarna weer een berg op tot aan de kerk.

Een wandeling naar Salineras tijdens het kamp.

Het waaide heel hard en het was erg koud. We vervolgden onze weg en kwamen bij het huis waar we ons kamp op zouden slaan. Maar de Profesoras waren bang dat het hard zou gaan regenen en daarom wilden zij naar een andere plek gaan. Bovendien stond er op de patio van dit huis een boom waar we erg bang van waren. De Profesoras spraken met de eigenaar van het huis en deze raadde ons een andere kampeerplaats aan. Hij zei dat er aan de andere kant van de kerk een grote zaal was en daarom gingen we met al onze spullen daar naar toe. De Profesoras wilden in deze zaal slapen, maar wij wilden allemaal buiten in de tenten slapen en daarom gingen we onze tenten opzetten. Ik deelde mijn tent met Boris en nog enkele andere kinderen meer. Na het opzetten van de tenten gingen we een wandeling naar het dorp maken, het was al erg donker, er waren alleen prachtige sterren aan de hemel en geen enkel ander licht waardoor we konden zien waar we liepen. Gelukkig hadden we zaklampen mee gekregen. Een tijdje later gebeurde er een ongeluk. Een van de meisjes duwde me in een struik met doornen. Iedereen kwam naar beneden om me te helpen en begon de stekels, die ik in mijn arm, benen en handen had, eruit te trekken. Ik ging tegen Profe Flor zeggen dat iemand mij geduwd had en terwijl de Profesora me genas stond iedereen heel bezorgd toe te kijken. Nadat de Profesora me genezen had ging ik alle stekels, die nog in mijn kleren

zaten, eruit halen. Ik was heel verdrietig over wat er gebeurd was, maar het was erg mooi te zien dat al mijn vrienden, en ook kinderen die ik niet kende, heel bezorgd waren om mij en me hielpen om de stekels eruit te trekken.

Een lekker kampvuurtje tijdens het kamp in Urubamba.

Na het avondeten maakten we een kampvuur en gingen we spannende verhalen vertellen. Profe Nestor vertelde ons heel angstaanjagende verhalen. Ik werd hier heel bang van en uiteindelijk durfde ik niet buiten te slapen en ben ik lekker in de grote zaal bij de Profesoras gaan liggen.....! De volgende ochtend stonden we vroeg op om te gaan rennen, maar dat kon ik niet omdat ik nog steeds pijn had van de val van de vorige avond. Na het ontbijt braken we de tenten af en gingen we een wandeling maken naar Salineras, de Inca zoutvlakten. Ik deed mijn uiterste best om rustig te lopen en te genieten van de tocht. We liepen en liepen, klommen en daalden en op een gegeven ogenblik konden we vanaf de bergen prachtige witte vlakten zien, vol met witte plassen. Teveel om te tellen.

Toen ik afdaalde om dichterbij de plassen te komen wilden mijn vrienden en ik ons gezicht in een stroompje een beetje natmaken, maar het water was heel zout. Gelukkig kwamen we er op tijd achter! Ik proefde ook het zout in de plassen. Wat een grote en prachtige plek! Toen ik dichterbij kwam zag ik dat ze vastgeplakt lagen op de grond en dat het zout heel veel vormen had. Ik zag kastelen, konijnen, schapen, monsters..... allemaal van zout! En de kinderen die de hele dag in dit zoutwater moeten stampen om zout te maken hadden helemaal witte voeten en beentjes, maar ik weet niet of dit nog ooit weggaat en of dit pijn doet.

Daarna gingen we terug naar Urubamba om iets te eten en het meisje dat me geduwd had bood

me een broodje met vis aan en bood haar excuses aan dat ze me in die doornenstruik had geduwd. Dat was fijn! We rustten wat uit en daarna gingen we naar een park. Het is een groot park waar we konden volleyballen, voetballen en hardlopen. Er waren schommels en glijbanen en een zwembad!!! Ik wilde niet in het water springen, want het was erg koud. Maar de meeste jongens sprongen erin en de meisjes ook. Een meisje en ik stonden op de kant, maar Boris duwde ons erin. Het meisje kon niet zwemmen en verdrong bijna en daarom moest Boris met zijn kleren aan in het zwembad springen om haar te redden. We moesten allemaal heel hard lachen, toen we Boris met helemaal natte kleren uit het zwembad zagen klimmen.

Toen kwamen de Profesoras terug met eten en ik had ontzettende honger en at al mijn eten op. Daarna gingen we naar de bushalte om terug te keren naar Cusco. Bij thuiskomst heb ik aan mijn moeder en broers en zusjes alles verteld wat ik beleefd en gezien had tijdens dit kamp en ook zij wisten niet dat we in zulk een mooi land wonen. Zij willen ook heel graag deze plekken zien die ik gezien heb en eens wil ik naar Salineras teruggaan en hen alles laten zien wat ik gezien heb en hen alles uitleggen over al dit moois.

El fin. Fernando.

Mocht onze noodkreet in deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het bouwproject voor Inti Huahuacuna te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

***Girorekening 9233476 ten name van:
Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.***

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting.

*Heel veel dank voor uw belangstelling. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.
Marianne Schepers*